

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Бургас, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА** като разгледа докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно наказателно дело № 20222120202515 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на З. П. П., ЕГН ***** с адрес: *, срещу № */20.10.2021 г. издадено от началник сектор “ОП” към ОДМВР - Бургас, РУ 05 - Бургас, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 105, ал.1 от ЗДвП, на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, поради материална незаконосъобразност.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. *, който поддържа жалбата по илзожените доводи.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН. Видно от разписката НП е връчено на жалбоподателят на 13.12.2021г., а жалбата е депозирана на 15.12.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 16.09.2021 г. около 22:50 часа, докато управлявал лек автомобил марка “БМВ” модел “325Д” с рег.№ * в гр.Бургас по булевард „Никола Петков“ в посока от хотел „Фаворит“ към хотел „Мираж“, З. П. бил спрян за проверка от служители на МВР. По време на проверката те счели, че на предните стъкла на автомобила било поставено фолио, което ограничавало видимостта.

Поради това и св. Г. Р. съставил АУАН № *, квалифицирайки тези факти като нарушение по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал.

Въз основа на акта, на 20.10.2021 г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в АУАН. В постановлението било записано, че е ограничена видимостта на водача през стъклата на предна дясна и лява врати чрез поставено фолио, което намалявало прозрачността им. В заключение е написано, че е ограничена видимостта през стъклата, осигуряващи видимостта на водача.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквато насока са и показанията на актосъставителя, които са еднопосочни и безпротиворечиви и които съда кредитира изцяло.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обосноваост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателят, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл.84 от ЗАНН във вр.с чл.14 ал.2 от НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен **служебно** да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – началник сектор “ОП” към ОДМВР - Бургас, РУ 05 - Бургас, видно от приложените по делото заповеди. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице.

Разпоредбата на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП забранява ограничаване на видимостта през челното стъкло и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Следователно съставомерно по посочения текст от закона нарушение може да е налице в две хипотези – когато е ограничена видимостта през челното, странични стъкла или когато е намалена тяхната прозрачност. При намалена прозрачност, не е поставено изискване видимостта на водача към пътя да е ограничена. А такова изискване не е поставено изрично, тъй като законодателят е презюмирал, че намаление на прозрачността, водещо до несъответствието ѝ с унифицираните изисквания за такава, във всички случаи съставлява нарушение на посочената разпоредба. Следователно при първата хипотеза на чл.105 ал.1 от ЗДвП, видимостта през стъклата е ограничена поради поставяне, например, на предмети непозволяващи на водача да възприема пътя и останалите участници в движението в пълен обем. Намалената прозрачност от своя страна, не води до ограничаване на видимостта, идентична с първата хипотеза на чл.105 от ЗДвП, тъй като водачът не е препятстван да възприема пътя в цялост. Намалената прозрачност обаче, също е важен фактор за видимостта на водача. Следователно, чл.105 ал.1 от ЗДвП ще бъде нарушен, както когато видимостта е ограничена, така и когато е намалена, поради намаляване прозрачността на стъклата. Касае се до две отделни нарушения, чиито обективни признаци се отличават помежду си и осъществяването на които, предполага осъществяване на различни фактически състави. В настоящия случай описаното в АУАН и в НП нарушение се изразява в ограничаване на видимостта на предни странични стъкла вследствие на поставено тъмно фолио. Както бе посочено и по – горе, намалената прозрачност /в случаите, когато стъклата не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи/ на стъклата е

забранена, без законодателят да се интересува в каква степен тя е налице, докато ограничението на видимостта представлява отделно нарушение на изискването на чл. 105 от ЗДвП. При това положение и доколкото в съдържанието на акатуваното НП описанието на санкционираното от административнонаказващият орган нарушение не може да бъде отнесено категорично към нито един от двата случая, доколкото са отбелязани обстоятелства относими и към двата, то в тази му част постановлението се явява незаконосъобразно от формална страна. Тази незаконосъобразност се дължи на обстоятелството, че в съдържанието му са посочени признаци и на двете хипотези на чл. 105 от ЗДвП – ограничена видимост и намалена прозрачност на стъклата. Описание на този вид нарушения съответстващи на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, съдът намира, че може да бъде налице единствено, когато е направено ясно разграничение дали се касае до ограничена видимост, или до намалена прозрачност/затъмнени стъкла/. Посоченото по - горе, е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, лишавайки го от възможността да разбере какво точно му е вменено в отговорност. Последното представлява и такъв порок довел до незаконосъобразност на постановлението от формална страна и представляващ самостоятелно основание за отменянето му в посочената част на това основание.

Следва да се отбележи, че дори и да се приеме, че нарушението, което се вменява във вина е достатъчно ясно описано, то същото остава недоказано. На първо място, не е налице ограничаване на видимостта на стъклата, тъй като както бе посочено, това предполага наличието на предмети, които пречат на водача да възприема обстановката в пълен обем, като очевидно тъмното фолио не е такъв предмет. Не може да бъде направен и безспорен извод, че е налице намаляване на видимостта, вследствие на поставеното фолио. Съгласно чл. 105, ал. 3 от ЗДвП намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Иначе казано, поначало намаляване на прозрачността на стъклата не е забранено, като се предполага, че ако това намаляване е извън посочените граници, то е налице нарушение по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Според т. 6.3.1.1.1. от Правило № 43 общата светопропускливост през предните стъкла и другите стъкла, които са разположени на място, което е необходимо за видимостта на водача, не може да е по-малка от 70 %. За да се прецени дали ограничената пропускливост на стъклата е в рамките на така регламентирани граници е необходимо да се извърши тест с техническо средство като например известното под наименованието "Транспи - 1070". От данните по делото се установява, че актосъставителят не е извършил необходимото замерване с такова устройство или подобно нему, поради което не може да се направи категоричен извод, че прозрачността на предните стъкла на вратите и на обзорното стъкло на управлявания от жалбоподателя автомобил е била намалена в отклонение на допустимите ограничения.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказвателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая са представени договори за правна защита- л. 41 от НАХД № 5624/2021 г. на БРС, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение общо в размер на

350 лв, л. 8 от КНАХД № 689/2022 г. на БАС, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение общо в размер на 300 лв и л. 9 по настоящото дело, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение общо в размер на 350 лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно чл. 63д от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая, претендираният размер по КНАХД № 689/2022 г. на БАС съответства на минимално предвидения към датата на договарянето размер в Наредбата, който е 300 лв. По отношение на останалите две възнаграждения в размер на 350 лв., съдът намира, че същите не са прекомерни, тъй като не надхвърлят значително минимално предвидените размери, а също така по НАХД № 5624/2021 г. са били проведени две съдебни заседания, а по настоящото дело са проведени четири. Поради това и следва да бъдат присъдени всички разноски в общ размер на 1000 лева. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-Бургас да заплати сторените в настоящото производство разноски в цялост по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-3388-000075/20.10.2021 г. издадено от началник сектор "ОП" към ОДМВР - Бургас, РУ 05 - Бургас, с което на З. П. П., ЕГН ***** с адрес: * за нарушение на чл. 105, ал.1 от ЗДвП, на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лева.

ОСЪЖДА ОДМВР- Бургас да заплати на З. П. П., ЕГН ***** с адрес: *, сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____